ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Π. Ἀντωνίου. Ἐνταῦθα. Τά διηγήματα ὄχι ἀπολύτως ἐπιτυχῆ. Τὸ ὕφος τους, ἡ γλῶσσα τους μᾶλλον, ὄχι στρωτή. Δὲν γράφετε ἐπίσης τίνος εἶνε. Εἶνε μεταφράσεις; Εἶνε πρωτότυπα; Πάντως δὲν εἶνε καλά γραμμένα. Θέλουν δούλεμα. Ἐλενίτσαν Πριντιᾶ, Ἀμερικήν. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν θερμῶς γιά τά καλά σας λόγια καί γιά τίς φιλικές ὑποδείξεις σας. Γιατί ὅμως ζητᾶτε πράγματα ἀδύνατα; Τὸ «Μπουκέτο» εἶνε «Ἑλληνικό» ἀπό ἄκρου εἰς ἄκρον. Ποτέ περιοδικό δὲν ἀσχολήθηκε τόσο μέ τήν Ἑλλάδα, μέ τά Ἑλληνικά πράγματα, μέ τήν ἱστορία της. Ἑλληνική σελίς δέν εἶνε μόνον τό διήγημα, ἀλλά καί ἡ ἀνεκδοτολογική καί ἡ λαογραφική καί ἡ ἱστορική καί ἡ χρονογραφική σελίς. Ὅσο γιά τήν εἰκονογράφησι, δέν κάνουμε ἀναχρονισμούς. Ἕνα διήγημα τοῦ Μωπασσάν π. χ. θάχη εἰκόνα τῆς ἐποχῆς του, τῆς ἐποχῆς ὀηλαδή πού βγῆκε τὸ βιβλίο. Ἂν ὁ τόμος ἐξεδόθη στά 1880 θά βάλουμε στό διήγημα καί τήν εἰκόνα του. Ἔστω κι' ἄν ἡ μόδα τῶν φορεμάτων εἶνε τοῦ καιροῦ αὐτοῦ. Μεταφράσαμε σειράν διηγημάτων ἀπό τούς τόμους τοῦ «Μπόν Ζουρνάλ». Κάθε διήγημα ἐξ αὐτῶν εἶχε καί τήν εἰκόνα του. Νά μήν τή δημοσιεύαμε; Κάπου - κάπου, τέλος, τό κάνουμε κι' αὐτό. Ἀποφεύγουμε τίς εἰκόνες καί βάζουμε στή μέση τῆς σελίδος μιά ἔμορφη βινιέτα. Σᾶς τά γράφουμε αὐτά γιά νά τά διαβάσουν κι' οἱ ἄλλοι ἀναγνῶσται μας καί νά δοῦν ποσο δύσκολη εἶνε ἡ ἐργασία αὐτή, πού φαίνεται εὔκολη ἐκ πρώτης ὄψεως. Α. Μοντρεαλίτην. Ἐνταῦθα. Ἡ μετάφρασις ὄχι καλή. Διορθώσατε ὀρθογραφικά λάθη, μά τά λάθη αὐτά εἶνε τά πιό λίγα, τά πιό ἀθῶα. Διαβάζετε. Ὑστερεῖτε πολύ, ἀγνοεῖτε στοιχειώδη πράγματα. Σαπφώ Φωτοπούλου. Τό «Ὄνειρο» ὄχι δημοσιεύσιμο. Οὔτε πεζό τραγούδι κάν. Στεῖλτε τίποτε ἄλλο. Σ. Α. Μ., Ν. Καρλόβασι. Τό διήγημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Κακά γραμμένο. Ἂν τό προηγούμενον ἐλήφθη, θά σᾶς ἀπαντήσαμε. Ἰδέστε στά προηκοδόεντα φύλλα. Β. Γ. Ξ., Ν. Ἰωνία. Γιά τά καλά λόγια σας θερμῶς εὐχαριστοῦμεν. Ἡ περιπέτεια τῆς Στοῦαρτ ἔχει τή θέσι της στόν «Κρεμασμένο». Γιατί ὁ Ρογῆρος Βάλτερ, πού ἀποπειράται νά τήν ἐλευθερώση, εἶνε ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων προσώπων τῆς ὅλης ἱστορίας, ὅπως θά δῆτε παρακάτω. Πάντως θά προσπαθήσουμε νά σᾶς εὐχαριστήσουμε. Τόμος «Μπουκέτου» δέν ἀγοράζουμε. Ἂν σᾶς βροῦμε ἀγοραστή, θά σᾶς γράψουμε. Α. Κ., Ἐνταῦθα. Καταλλήλα γιά νά δημοσιευθοῦν ἐντός τοῦ φύλλου, ὄχι δυστυχῶς. Γ. Κατωπόδην, Ἐνταῦθα. Ὄχι ἐπιτυχῆ τά διηγήματα. Καί τό ποίημα ἐντελῶς ἀτεχνο. Νεοφύλεκτον, Ἐνταῦθα. Ἡ προσόντα χρειάζονται γιά νά γίνῃ κανείς ἠθοποιός; Πρώτα - πρώτα ταλέντο. Κι' ἔπειτα νά εἶνε εὐπαρουσίαστος. Σχετική μόρφωσις βέβαια καί ἀντοχή στίς περιπέτειες τοῦ ἐπαγγέλματος. Γι' αὐτό σᾶς συμβουλεύουμε νά διαλέξετε κανένα ἄλλο ἐπάγγελμα πού νά ἀπαιτῆ λιγώτερα προσόντα καί νάχῃ λιγώτερες ἀπογοητεύσεις. Ἀκοῦστε τή συμβουλή μας καί θά μᾶς θυμηθῆτε. Ἐκτός ἄν καταλαβαίνετε πώς εἴσαστε προορισμένος γιά Τάλμας. Γ. Νικολάου, Ἐνταῦθα. Ἐκ τῶν ποιημάτων σας πιό καλό τό «Ἕνα βράδυ». Τοῦ κόψαμε μόνο τέσσερες στίχους, πού καί τό μέτρο τοῦ χαλοῦσαν καί τίποτα δέν προσθέταν στό ποίημα. Ἀπόδειξις τό ὅτι ἐκόπηκαν, χωρίς νά χαλασῃ ἡ ἔννοια. Νά τό ποίημα!

Ἤρεμο βράδυ καὶ καθάριο.
(Μύρι' ἀστέρια
λάμπουν ψηλὰ στὸν ἄπειρ'
(οὐρανό.
Μὲ περιζώνουν ἀπαλὰ τ' ἀ-
(σπρα τὴς χέρια
καὶ τῆς καρδιᾶς τῆς νοιώθω
(τὸν παλμό.
Σκύβω σιγὰ τὰ χείλη μας
(τρέμουν σμιγμένα,
ἄκρατη γλύκα τρέχει στὸ
(κορμί.
Μαῦρα πουλιὰ τὰ μάτια της
(ποὺ τρομαγμένα
βρίσκουν φωλιὰ στὰ μάτια
(μου θερμή...
«—— Ὦ, γλυκειὰ νύχτα! ὦ
(πανόβριοι οὐρανοί!
ὦ λάγνο φῶς, ἀσάλευτη γα-
(λήνη!
Κλίνει ἡ καρδιά μου, νοιώθ'
(ἀπόψε, τὴν ἄγνή,
τὴν ἄμετρη ἀγάπη ποὺ δὲν
(σβύνει».
Ὅλα βουβά, χωρὶς μιὰν ἀ-
(χνα·
σὰν ὄνειρο περνᾶ ἡ ζωὴ
μέσα στὸ πέλαο τῆς νυχτιᾶς, κι' ἀργοσαλεύει...
Μόν' ἡ καρδιὰς χτυποῦν στὰ σπλάχνα.
«——Δός' μου χρυσῆ μ' ἕνα φιλὶ
κι' ἄσε τὸ χέρι στὰ μαλλιὰ νὰ μὲ χαϊδεύῃ».

Θεόκαρ..., Πάτρας. Οἱ στίχοι σας κακοί. Κι' ἀπ' τά δικά σας ποιήματα καλύτερο τὸ «Νεκροφίλημα». Τὸ δημοσιεύουμε εὐχαρίστως, γιά νά δοῦν οἱ ἀναγνῶσται μας ὅτι κάθε καλό τό χειροκροτοῦμε καί τό φιλοξενοῦμε στίς στῆλες μας εὐχαρίστως.

Τὸ πῶς ἀγάπησ' ὁ βοσκὸς μοῦ ζήταες νὰ σοῦ εἰπῶ,
χίλιες φορὲς σοῦ τὸχα πῆ αὐτὸ τὸ παραμῦθι,
ἀχ, πές το πάλι — μοῦλεγες — ξέρεις πῶς τ' ἀγαπῶ;
κι' ἀπὸ λαχτάρα ἐφούσκωναν τὰ τροφαντά σου στήθη.

Τὸ παραμῦθι τὸ παληὸ μαζὺ τὄχαμε ζήσει
τ' ἀρχίζαμε τὴ χαρανγή, τ' ἀφίναμε τὸ βράδυ,
πῶς λαχταρούσαμε ἀγουπνοι καὶ πάλι νὰ φυτίσῃ!
πῶς λύναμε τὰ χέρια μας μὲ δάκρυα στὸ σκοτάδι!

Μὰ ἤρθες μιὰ μέρα ἀμίλητη, μὲ μάγουλα χλωμά,
κι' ἐγὼ ποὺ πάντα ἤξερα πῶς εἶσ' εὐτυχισμένη,
—«Γιατί πονεῖς;» σὲ ρώτησα, κι' εἶπες πῶς ἡ μαμὰ
«Δὲν κάνει — σοῦπε — τὰ παιδιὰ νὰ τὰ φιλοῦν οἱ ξένοι»!

Καλά, μὴν κάνεις σὰν τρελλή, δὲν σὲ ξαναφιλῶ
κι' ἔτσι ἡ μαμὰ σου ἡ κακιὰ πειὰ δὲν θὰ σὲ μαλώσῃ.
Τί κλαῖς; γιὰ κύττα πῶς φυσᾶ τ' ἀγέρι τ' ἀπαλό.
σὰν νὰ γυρεύῃ τὶς καρδιὲς ποὺ κλαῖν νὰ βαλσαμώσῃ.

Μὰ μέσ' τὸ ὑγρὸ τὸ βλέμμα σου, θλίψι δὲν γνώρισα καμμιὰ
γιὰ τὸ κακὸ ποὺ σοῦκαμα φιλῶντας σε στὸ στόμα,
μόν' μέσ' στὸ ὑγρὸ τὸ βλέμμα σου ξεχώρισα τὴν πιθυμιὰ
πῶς ζήταγαν τὰ χείλη σου ἕνα φιλάκι ἀκόμα.

Ἔφυγες, πέρασε ὁ καιρὸς χωρὶς πειὰ νὰ σὲ ἰδῶ,
μὰ ὁ χωρισμὸς σ' ἐρήμαξε σὰν φύλλο στὸ δρολάπι
καὶ νὰ ποὺ ἀπόψε ἀκίνητη σ' ἔχω μπροστά μου ἐδῶ,
χλωμή, μ' ἀδιάφορη ματιά, νεκρή, χωρὶς ἀγάπη.

Καὶ τώρα ἀκόμη ἕνα φιλὶ θὰ πάρῃς τούτη τὴ βραδυὰ
ποὺ εἶν' ὠχρὰ τὰ χείλη σου κι' ἡ ὄψι σου σβυσμένη,
σήκω λοιπὸν γιὰ νὰ μοῦ εἰπῆς πάλι πῶς τὰ παιδιὰ
«Δὲν κάνει — τόπε ἡ μαμὰ — νὰ τὰ φιλοῦν οἱ ξένοι»!

Ἐπί πλέον σᾶς λέμε πως γράφετε — καθώς καί ὁ κ. Νικολάου — καλούς στίχους. Ἐργάζεσθε, λοιπόν, χωρίς βιασύνες, μήν τό πάρετε ἀπάνω σας, φροντίστε νά εἴσαστε πάντα σεμνοί καί μετριόφρονες καί θά δημιουργήσετε ὡραῖα ἔργα. Ἠθοποιόν, Π. Φ. Ἀπευθυνθῆτε στήν «Ἐπαγγελματική Σχολή Θεάτρου». Ἐκεῖ θά σᾶς δώσουν κάθε πληροφορία. Τὸ τετράστιχο ὄχι καλό.

Βεν. Α. Σιμιανόπουλον. Ναύπακτον. Τὸ ποίημά σας ὄχι καλό. Ἂν εἶνε ὅμοια καί τά ἄλλα δεκαεννέα νά τά σχίσετε. Σᾶς τό λέμε αὐτό μέ τὸ θάρρος τοῦ παλαιοῦ πελάτου τοῦ ποστρόν σας. Δέν εἶχε τὸ μαγαζί πλαί στή βρύση, κάτω ἀπό τὸν ἅγιο Δημήτριο, ἡ κάνουμε λάθος; Ἐκεῖ — παιδιά τότε — ἀγοράζαμε τά πιό ἀφρᾶτα στραγάλια. Ὡραῖοι, περασμένοι γιά πάντα καιροί!... Ἰδοὺ τώρα δεῖγμα τοῦ ποιήματός σας «Χριστούγεννα»:

Ὁ οὐρανὸς ὁλόμαυρος. Ἡ γῆ
(πανηγυρίζει
καὶ λάμψεις θεῖες, θελκτικὲς
(παντοῦ-παντοῦ σκορπίζει.
Ἕνας Χριστὸς γεννήθηκε· κι'
(ἡ Παναγιὰ ἡ καϋμένη
στὸ θεῖο βρέφος μὲ στοργὴ εἰ-
(νε γονατισμένη.

Ὄχι παραπετάσματα, ἀχ! οὔ-
(τε σπίτι θεῖο
γιὰ νὰ φυλάξουν τὸ παιδὶ ἀπ'
(τὸ μεγάλο κρῦο·
τίποτε... μόνο τὰ πανιὰ τῆς
(βιαστικῆς ἀράχνης
ποὺ κρέμονται ἀπ' τὴ σκεπὴ
(τῆς τῶν ἀλόγων πάχνης».

Στὸ ἄχυρο τὸ παγερὸ τρέμει τὸ
(«Μεγαλεῖο»
ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔνδοξο κι' ἀγαπη-
(τὸ παιδίο.
ποὺ μέσ' τὴν ψύχρα, στὸ κακὸ
(τὸ ἀπαλοζεσταίνουν
τὸ βῶδι καὶ τὸ ἄλογο ποὺ πά-
(νου τ' ἀνασαίνουν.

Δεῖξτε τοὺς στίχους αὐτοὺς στόν κ. Ἀθάνα, ἄν βρίσκεται στόν Ἔπαχτο. Θά σᾶς πῆ κι' αὐτός ὅτι δέν εἶνε ἐπιτυχεῖς. Τοὺς Γάλλους ποιητάς νά τοὺς διαβάζετε μόνον. Γιά νά τούς μεταφράσετε πρέπει νά μάθετε νά γράφετε, πρῶτα - πρῶτα, στρωτούς στίχους.

Τὸ γραμμόφωνον κατήντησε τὸ ἀγαπητότερον μέσον ἐκλαϊκεύσεως τῆς μουσικῆς

Χωρίς αὐτό κανένα σπίτι δέν εἶνε τέλειο. Ὅλοι, νέοι καὶ γέροι, μαχζεύονται γύρω του. Μ' αὐτὸ ἡ νεότης ἔχει στὴ διάθεσί της τὶς πιὸ φημισμένες ὀρχήστρες τοῦ κόσμου, ποὺ παίζουν τοὺς τελευταίους χοροὺς τῆς ἐποχῆς. Χάρις σ' αὐτὸ οἱ γέροι ξαναζοῦν τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τῶν νειάτων των, ἀκούοντες τὶς ὡραιότερες καντάδες ποὺ τραγουδοῦσαν στὶς ἐκλεκτές των. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἀπολαύσῃ κανεὶς τὸ γραμμόφωνο πρέπει νὰ ἔχῃ ἕνα ὄργανον μὲ τὶς τελευταῖες τελειοποιήσεις. Τὸ γραμμόφωνον ΣΤΑΡΡ τύπου XXII εἶνε τὸ μοναδικὸν ὄργανον ποὺ συγκεντρώνει τὰ χαρίσματα αὐτά:

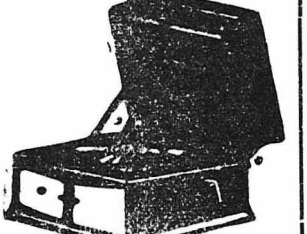

ΜΙΑ ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΑΞΙΑ

Πώλησις μὲ μηνιαίας δόσεις παρὰ τῇ:

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Στοὰ Ἀρσακείου 12 ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Φιλωνος 48
ΘΕΣΣΝΙΚΗ: Βενιζέλου 22α ΠΑΤΡΑΙ: Ρήγα Φερραίου 84